

розділ перший

Панна Інни

Коли Інна зникне, — лише через тиждень, — Коханнечко спершу навіть не здивується. Інна завжди притягувала халепи. І завжди мала на них нюх, надто ж коли йшлося про ті халепи, про які їй і знати не слід.

От і тепер: варто згадати про Інну, як вона кличе крізь зачинені двері:

— А Панна в тебе?

І що тут скажеш, коли скручена, як фантик, соваєшся під ліжком і намагаєшся якось прикрити котиську — м'ячем, кросівками, які давно вже слід випрати, рюкзаком, згорнутими в сувій старими цирковими афішами, загубленою і ось щойно віднайденою м'якою єдиноріжкою — ну, чим завгодно, щоб тільки вас із нею не попалили. Панна — велетенська кішка Інни — у таких ситуаціях обирає тихо муркнути. Коханнечко ж вирішує збрехати:

- Не в мене!
 - А де вона?
 - Та не знаю!
- Інна мовчить.

Коханнячко спирається на гіпс на лівій руці — до ліктя, нічого страшного, але все одно неприємно. Гіпс майже повністю помальовано маленькими кольоровими змійками, і Коханнячко раптом відчуває, що ці змійки стискають руку. Думає, що Інна по той бік дверей і, мабуть, за мить їх відчинить. Пальці в неї тонкі та довгі, теж схожі на змій, і завжди здається, що вони самі обвивають те, до чого Інна торкається.

І слух у неї, як у кажанихи. Вона, певно, тепер схиляє голову, щоб краще розчути, що відбувається у кімнаті. І очі зловісні: світло-карі, з темними цятками, які — чесне слово — рухаються. Коли батько їх познайомив, очі Коханнячко помітила першими. Ще до того, як подумала, що ніколи не бачила людей з таким несиметричним обличчям. Одна брова вигинається дугою, а інша геть рівнесенька. Права частина верхньої губи тоненька, сувора, а ліва — дразливо високо піднята вгору. Одне око маленьке і ніби завжди примружене, стежить за всіма, з ким говорить Інна. А іншим, більшим, вона з цікавістю дивиться на світ. Словом, таке обличчя, ніби його склеїли з двох різних. А замість очей кинули два кубики. Дайси, як кидають, коли грають у ДнД, щоб знати, чи влучиш, чи врятуєшся, чи переконаєш — та на все їх кидають.

Інна теж так робить. Дивиться — і цих її цяточок в очах стає то більше, то менше. Іноді випадають дві одиниці, й коли Коханнячко побачила їх в очах Інни вперше, то вже знала, що станеться щось погане. І справді, через кілька днів вона впала на рівному місці та зламала руку просто перед початком школи.

А що тепер? Тепер Коханнячко зачала і намагається не рухатись, бо з гіпсом вона не така зграбна, як завжди, і її буде чутно. Що там випало сьогодні в очах Інни, вона не знає, але двері так і не відчиняються. Вона просто каже:

— Як сховалась, то винесеш її потім за двері.

— Ага, — каже Коханнячко.

— Ти ж уже спати?

— Ага, — тепер уже невдоволеніше. Лише бабодідо стежили за тим, коли вона лягає. Ані мама, ні батько не думали, що це важливо. То яке до цього діла взагалі чужій людині?

— Але коли винесеш, то двері зачини.

— Ага.

Третє її «ага» звучить роздратовано, і Коханнячко навіть не збирається приховувати цього. Інна принесла із собою котиську, фарби, мольберт, запах скипидару, старі картини, які тепер часом опиняються у них вдома — а ще цілу купу правил. Жодне з них Коханнячку не подобається, але ось це найтупіше: вона має зачиняти двері на ніч, і Панну їй у себе залишати не можна. За жодних обставин, хай як уже котиська

хоче ночувати з Коханнечком, хай як солодко моститься на ліжку вечорами.

Це правило Інна виголосила у перший вечір. Тоді ще ніхто не знав, що Панна відганяє жахи та допомагає батьку краще спати. Він сам казав: іноді прокинеться вночі — а котиська у його ногах тихо мурчить, відганяє всі спогади про війну. Війна, здається, і не сниться йому більше. А може, батько просто перестав розповідати про сни. Він тепер взагалі розповідає менше.

Тож річ не в тому, що Інна хотіла йому допомогти й не «розтринькувати» котиську на інших. Ні, вона просто хотіла дошкулити Коханнечку.

Та й не про Панну навіть йдеться. І не про двері — хіба Коханнечку важливі ті двері? Ну добре, насправді таки важливі. Батько допізна не вимикає світло у коридорі, а іноді сидить майже до ранку під настільною лампою у сусідній кімнаті. Коханнечко раніше залишала двері ледь прочиненими, і тоненька смужка світла — жовта від люстри або біла від лампи — падала у темряву, під якою ховалась підлога. Коханнечко завжди уявляла, що ця смужечка — як мотузка, що прив'язує її до реальності. Інакше її віднесло б далеко-далеко в сон, так, що й не прокинешся одразу.

Але як таке пояснити Інні? Коханнечко вже доросла, тринадцять — хіба жарти? Сперечатися через смужечку світла майже так само тупо, як вигадувати таке правило, тому вона сперечатись не стала — матиме

здорові нерви. Але Панну ось — не минуло й місяця — контрабандою притягнула до себе.

Як, мабуть, приємно спати з кішкою. Котиська величезна, пухнаста, з густим хутром. Здається, якщо вчесати її добре, з хутра можна зібрати ще одну кішку. Може, якщо притулитися до неї надто сильно, то провалишся в якийсь потаємний світ котисьок? Ото була б штука!

Втекти туди просто зараз неможливо, бо Коханнечко саме лежить під ліжком і думає, що, мабуть, мити під ним підлогу треба все ж краще. Живіт дряпають якісь крихти — від печива або чипсів, певно. Під правим ліктем якась засохла липка пляма. Бридко, але що ж поробиш. Тому Коханнечко просто чекає і дивиться на Панну. Панна «вмикає» очі так, що вони починають горіти. Обидві мовчать, але потім нарешті чуються кроки Інни. Вийшло, повірила!

Коханнечко незграбно вибирається з-під ліжка. Заважає гіпс, та й, якщо чесно, вся вона собі заважає. Минулої весни вона раптом почала рости. Вимахала ніби за тиждень. Просто одного разу прийшла на фізру, стала на своє звичне друге з кінця місце й зауважила, що вона тепер найвища з-поміж дівчат. Та й з-поміж хлопців також. Це ще пощастило, що восени все вже трохи вирівнялось, і тепер вона у шерензі четверта з початку. Але зросту в ній все одно забагато, а до всього ще й довгі руки та ноги, і все працює якось не так, як раніше. Ну бо раніше Коханнечко могла

ходити по канату, вигинатися та крутитися, як їй хочеться, а тепер тільки плутається у власних рухах. Ніби вона вся та сама — ті ж темно-карі, майже чорні очі, те саме темне волосся до плечей, ну, може, лише трохи вигоріло за літо, та ж ямка на підборідді, той самий шрам на правому плечі. Але водночас і якась інша. І ця інша Коханнючку не подобається.

Ще й веснянки, яких раніше майже не видно було, під літнім сонцем перетворились на густе ластовиння.

І гіпс цей тупий теж.

Зуби вона сьогодні не чиститиме. Для цього треба знову вийти з кімнати, а там Інна, а тут котиська. Раз в житті можна і не почистити, подумаєш. Коли вона жила з мамою, то часто не чистила зуби, і нічого страшного не сталося. Вірніше, сталося, але не через зуби, а через те, що водій фури заснув за кермом на Одеській трасі, а вони з мамою у своєму бусику їхали занадто близько. Мама вивернула кермо бусика, вони з'їхали з дороги, і цього вистачило, щоб Коханнючку не зачепило, але мама...

Світло люстри відбивається від шибки. Віддзеркалення розмите, і одна лампочка не горить, тому у склі відбиваються тільки дві інші. Це нагадує фари. Ніби хтось знову несеться на них. Коханнючку вимикає світло і лягає. За кілька хвилин вона відчуває, як Панна вмощується їй на ноги.

Якийсь час Коханнючку думає про несправедливість життя. А ще — про те, що їй тринадцять. А коли

їй буде чотирнадцять, то вийде, що вона прожила без мами рівно стільки ж, скільки з нею. А далі відстань між ними ставатиме все більшою, більшою. Що тоді з нею буде? Коханнючко думає, що все, що в ній є — від мами. Якщо мама віддаляється, то як тоді...

Панна починає муркати, і це працює. Коханнючко засинає.

...і прокидається. Її раптом ніби вирвало зі сну в реальність — але в якусь неправильну. Тут усе ще світять фари, але не з вікна, а згори. І все якесь не таке.

Наче знайоме, але не те.

Це її кімната: ось вікно, ось шпалери, які вона ненавидить, але міняти їх не можна, бо квартира орендована. Добре, шпалер не видно, бо темно, але вона знає, що вони ті самі. Ось її ліжко, її подушка. Запах такий, як і завжди. За останній рік Коханнючку навіть почало здаватися, що таким тепер буде запах дому.

Але все неправильне. Стеля надто високо. Ліжко надто велике. Все не те, чуже, вороже.

І фари. Не ті, які вбили її маму — ті сліпили очі, ті були такі яскраві, ніби дві шаблі зі світла, які розсікають все, чого торкаються. А ці просто є, світяться. Два повні місяці, які чомусь опинилися в цій неправильній версії кімнати. Ось вони трохи вище, трохи нижче, ось згасають на мить.

Ось запалюються знову.

Цього разу дуже — аж надто — близько.